

NEDERLANDSCHE ZEETRIOMF,
 Ter eeren der dappere Helden,
MICHAËL de RUITER, en KORNELIS TROMP,
 Overwinnaers van de Franſche en Engeliſche Zeemachten.

N A vier verwinningen, te water weggedragen;
 Is 't eenmaal tijt op hun verheven zegewagen
 De Helden in Triomf te voeren, elk ten toon.
 Out Rome kroonde Auguit met eene Stevenkroon,
 En ſleepte Anubis en den Nijlſtroomgod gebonden
 Nae 't Kapitol, omringt van Memfis waterhonden,
 Toen hy Antoni velde, ontfinnigh door de min,
 En ſloeg de vlooten van de wulpiſche koningin.
 Wat kroon zal nu het hoofd van onze Helden ſieren,
 Die Watervorſten, die oprechte Batavieren,
 Die vierwerf, juichende in 't vervaerlijk krijgſgerucht,
 Twee koningsvlooten ſlaen, en dryvenze op de vlucht?
 Daer zee en ſtrand geſchokt, en ſcheurende op den donder
 Van 't grof kanon, gelijk in arbeit loeit van onder,
 En zucht, om 't tortien van zoo meenigh zwaer gevaert.
 De Ruiters ſtreeft voor uit, en ziet zijn waterpaert
 Op 't bloedigh ſpoor gevolgt van hondert zeegedrochten,
 Vol moet en uitgeleert in gruwzame oorlogſtochten.
 De vlooten van Britanje en Vrankrijk rukken mee
 Met meer getal van volk en ſchepen aen in zee;
 Maer moeten telkens met ſchandael het veld verlopen.
 Elk oorlogſchip ſpart hier een Kakus moorthol open,

En dekt met damp en rook het aenſchijn van de zon.
 Verdiende Alcides, toen hy Kakus overwon,
 En ruikt den Aventijn en zijn ſpelonken open,
 Den naem van Heiligh, die de Monſters in het ſtroopen
 Belette, en veiligde al het Italiaenſch gewelt,
 Geviert om 't ſchuimen van dat eenigh plondernest.
 Hoe kan dan Neerland van haer Admiralen zwijgen?
 Gy zietze in 't midden van haer trofe Waterkrygen,
 Nae 't leven afgebeelt. de Ruiters ſtaet verzeilt
 Van Sterkte, en Wijs beleid, verwintſers van 't Gewelt.
 De Nederlandſche Leeu met opgekruilde haren
 Aen 't brullen, rijt van een de kluiften van de baren.
 De Zeegodinnen, uit alle oorden hier vergaert;
 Verſieren de karos, waer op hy henen vaert
 Door vryen Oceaan. de Tritons, uitgelaten
 Van blijdſchap, blazen valt den roem der zeefoldaten
 Op hun kinkhoorns uit, van daer het daghlicht zinkt,
 Tot daer 't in een ſeloen van rode rozen blinkt
 Des morgens, als het langs de purpere Ooſterklimmen
 Vaſt arbeit met meer gloet ten Zuid-as op te klimmen.
 De Maegt van Amſterdam volgt Tromp in 't pekelvelt,
 Den waerden Nazaet van den grootſten Waterhelt.

Hem dekt een paviljoen van vlaggen aen weërzyden,
 Zoo kloek verovert in een trits van waterhyden,
 Op een faiſoen: daer 't Lant gedeelt en afgeweit,
 Maer ſcheen den veegen geeft te ſlepen, nat beſchreit
 En trooſteloos, en zaght, te deerlijk overvallen,
 Den gordel ſcheuren van haer onverwinbre wallen
 En ſterkten, als een vier, een blixem in der nacht.
 Daer Gelderland, op 't hart getreden en verkracht,
 Met Uitrecht zich zoo wreet van Holland af zaght rukken;
 En Overyſſel ſlaef haer Maegdom gaf te plukken.
 Noch is Gods zegen niet verkort, die ſterkt de hant
 Van Michaël, en bluſt in zee den oorlogſbrant.
 Daer Sweers en helt de Liefde, ontvonkt van eedlen tooren,
 Hun leven liever als hun vrygheyt verloren.
 Dies eigene de Tijd, vry alles zich ten buit,
 In dankbre harten ſterft hun glorie nimmer uit.

J. ANTONIDES.

1. D'eerſte Zeeſlagh in 't laer 1672.
2. D'eerſte Zeeſlagh in 't laer 1673 op den 7 Juny.
3. De tweede Zeeſlagh in 't laer 1673 op den 14 Juny.
4. De derde Zeeſlagh in 't laer 1673 op den 21 Auguſt.

